

Καθηγητής Έντουαρντ Γκράνβιλ Μπράουν

Ανατολιστής, Πανεπιστημίου Κέιμπριτζ

«Σπανίως είδα κάποιον του οποίου η εμφάνιση να με εντυπωσίασε περισσότερο. Ένας ψηλός ρωμαλέος άνδρας με σώμα που στέκεται ίσιο σαν βέλος, με λευκό τουρμπάνι και ενδυμασία, μακριές μαύρες μπούκλες που φτάνουν σχεδόν στον ώμο, πλατύ δυνατό μέτωπο που δείχνει μια ισχυρή διάνοια συνδυασμένη με μια ακλόνητη θέληση, μάτια οξυδερκή σαν γερακιού, και έντονα αλλά ευχάριστα χαρακτηριστικά - αυτή ήταν η πρώτη μου εντύπωση από τον Αμπάς Εφέντι, «τον κύριο» όπως δικαίως τον ονομάζουν. ... Ένας τόσο εύγλωττος στο λόγο, τόσο έτοιμος να επιχειρηματολογήσει, τόσο εύστοχος στα παραδείγματα, τόσο στενά εξοικειωμένος με τα ιερά βιβλία των Εβραίων, των Χριστιανών, των Μωαμεθανών, νομίζω ότι δύσκολα θα μπορούσε να βρεθεί ακόμα και ανάμεσα στην εύγλωττη, ευάρεστη και ευφυή φυλή στην οποία ανήκει. Αυτές οι ιδιότητες, σε συνδυασμό με μια μεγαλοπρεπή και ταυτόχρονα ευγενική υπόσταση, με έκαναν να πάψω να αναρωτιέμαι για την επιρροή και την εκτίμηση που απολάμβανε ακόμη και πέρα από τον κύκλο των οπαδών του πατέρα του. Για το μεγαλείο αυτού του ανθρώπου και τη δύναμή του, κανείς που τον είχε δει, δεν θα μπορούσε να αμφιβάλει.»

Dr. David Starr Jordan

Πρύτανης του Πανεπιστημίου Στάνφορντ και επιστήμων

Παρουσιάζοντας τον Αμπντολ-Μπαχά στο Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ, ο David Starr Jordan δήλωσε: «Είναι προνόμιό μας να έχουμε μαζί μας, μέσω της καλοσύνης και της ευγένειας των Περσών φίλων μας, έναν από τους μεγάλους θρησκευτικούς δασκάλους του κόσμου, έναν από τους φυσικούς διαδόχους των παλιών Εβραίων προφητών. Λέγεται μερικές φορές, ότι είναι ο ιδρυτής μιας νέας θρησκείας. Έχει πάνω από τρία εκατομμύρια ανθρώπους που ακολουθούν τις γραμμές στις οποίες πρωτοστατεί. Ωστόσο, δεν είναι ακριβώς μια νέα θρησκεία. Η θρησκεία της αδελφосύνης, της καλής θέλησης, της φιλίας μεταξύ ανθρώπων και εθνών είναι τόσο παλιά όσο η καλή σκέψη και η καλή διαβίωση μπορεί να είναι. Μπορεί να ειπωθεί κατά κάποιο τρόπο ότι είναι η παλαιότερη θρησκεία.»

Yone Noguchi

Ιάπωνας ποιητής, συγγραφέας μυθοπλασίας, δοκιμίων και λογοτεχνικός κριτικός

«Έχω ακούσει τόσα πολλά για τον Αμπντολ-Μπαχά, τον οποίο οι άνθρωποι αποκαλούν ιδεαλιστή, αλλά εγώ θα ήθελα να Τον αποκαλέσω ρεαλιστή, καθώς κανένας ιδεαλισμός, όταν είναι ισχυρός και αληθινός, δεν υπάρχει χωρίς την υποστήριξη του ρεαλισμού. Δεν υπάρχει τίποτα πιο πραγματικό από τα λόγια Του για την αλήθεια. Τα λόγια Του είναι τόσο απλά όσο το φως του ήλιου. και πάλι σαν το φως του ήλιου, είναι οικουμενικά. ... Κανένας Δάσκαλος, νομίζω, δεν είναι σήμερα πιο σημαντικός από τον Αμπντολ-Μπαχά.»

Ethel Stefana Stevens

Βρετανίδα ταξιδιωτική συγγραφέας

Οποιαδήποτε μέρα στη Χάιφα μπορεί να συναντήσετε έναν ηλικιωμένο άνδρα του οποίου τα ανεμίζοντα λευκά μαλλιά, μαζεμένα κάτω από το λευκό τουρμπάνι του, διακηρύσσουν την αριστοκρατική γενιά του, συνοδευόμενο σε μικρή απόσταση, όπως καθορίζει ο σεβασμός των Περσών, από οπαδούς με σταυρωμένα χέρια. Η λευκή γενειάδα του, τα γαλάζια του μάτια ελαφρώς πιτσιλισμένα με καφέ, η επιβλητική του υπόσταση, το αξιοπρεπές βάδισμα του, το έξυπνο ευγενικό του πρόσωπο, όλα τον διακηρύσσουν ως ένα άτομο σημαντικό και διακεκριμένο. Φοράει τον απλό χιτώνα από λευκό και γκριζό λινό που συνηθίζεται στην Περσία. Αυτός ο άνθρωπος είναι ο Αμπάς Εφέντι, ή ο Αμπντολ Μπαχά, ο αναγνωρισμένος επικεφαλής του Μπαχάι κινήματος σε όλο τον κόσμο.

Οι Μπαχάι έχουν κατηγορηθεί από τους Πέρσες εχθρούς τους ότι γοητεύουν εκείνους που τους επισκέπτονται, έτσι ώστε μια νάρκωση, μια αγαλλίαση όπως αυτή του καπνιστή χασίς, αρπάζει τη διάνοιά τους και αλυσοδένει την αίσθησή τους, ανυψώνοντάς τους σε έναν ονειρικό κόσμο ψευδαίσθησης. Και όποιος έχει έρθει σε στενή επαφή μαζί τους, όπως μου επετράπη να κάνω τους τελευταίους έξι μήνες, τείνει να το υποστηρίξει αυτό, γιατί είναι αδύνατο να είσαι μαζί τους για μεγάλο χρονικό διάστημα χωρίς να αισθανθείς την επίδραση αυτού του παράξενου ενθουσιασμού, αυτού του πνευματικού χασίς, που έχει στείλει ανθρώπους στο μαρτυρικό θάνατό τους με χαμόγελα στα πρόσωπά τους και έκσταση ευτυχίας στις καρδιές τους...

Ο Αμπάς Εφέντι... είχε εκπαιδευτεί προσεκτικά από τον πατέρα του να αναλάβει την ηγεσία της Μπαχάι κοινότητας και να γίνει ο επικεφαλής του κινήματος... Έχει στον υψηλότερο βαθμό αυτό το μεγάλο δώρο που ονομάζουμε προσωπικότητα. Η εύκολα μεταδοτική συμπάθειά του, η κατανόηση του για την ανθρώπινη φύση, η δύναμή του να ενδιαφέρεται για κάθε ανθρώπινη ψυχή που ζητά τη συμβουλή και τη βοήθειά του, τον έχουν κάνει παθιασμένα αγαπητό από το λαό του. Πάνω απ' όλα, έχει αυτή τη διακριτική ποιότητα πνευματικότητας που γίνεται περισσότερο αισθητή παρά κατανοητή, από εκείνους με τους οποίους έρχεται σε επαφή.»

Wellesley Tudor Pole

Βρετανός συγγραφέας και φιλόσοφος

«Η πιο ανεξίτηλη εντύπωση που έλαβα από την προσωπική επαφή μαζί του ήταν το τεράστιο εύρος της άποψής του, διαποτισμένο με το πνεύμα της βαθιάς και στοργικής καλοσύνης. Οποιοδήποτε και αν είναι το υπό συζήτηση θέμα -από θρησκευτικό μέχρι τον καιρό, από τα ηλιοβασιλέματα μέχρι τα λουλούδια, από την ηθική έως την προσωπική συμπεριφορά, ο Αμπντολ-Μπαχά επισήμανε πάντα το οικουμενικό σημείο, το σημείο της Ενότητας μεταξύ του Δημιουργού και όλης της δημιουργίας Του, μεγάλο ή μικρό».

Ήταν ένας άνθρωπος με μεγάλο πνευματικό ανάστημα και προφητικό όραμα και θα διαφυλάξω πάντα την αγάπη που μου πρόσφερε και την έμπνευση που μου χάρισε η ζωή και το παράδειγμά του από τότε που ήρθε για πρώτη φορά στη ζωή μου το 1908...

Αν και λίγο λιγότερο από μεσαίου ύψους, ο Αμπντολ-Μπαχά έκανε εντύπωση σε όλους όσους τον συναντούσαν με την αξιοπρέπεια, τη φιλικότητά του και την αύρα της πνευματικής του εξουσίας. Τα γκριζογάλανα του μάτια εξέπεμπαν μια δική τους λαμπρότητα και τα χέρια του ήσαν τόσο όμορφα στη χάρη τους και τον θεραπευτικό μαγνητισμό τους. Ακόμα και οι κινήσεις του ήσαν εμποτισμένες με ένα είδος ακτινοβολίας.

Η συμπόνια του για τους ηλικιωμένους, για τα παιδιά και τους καταπιεσμένους δεν είχε όρια. Θυμάμαι μια φορά, αφού είχε επισκεφθεί ένα καταφύγιο του Στρατού Σωτηρίας κοντά στο Embankment, στο Λονδίνο, δάκρυσαν τα μάτια του. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ένα πλούσιο έθνος όπως η Βρετανία, μπορούσε να επιτρέψει τέτοια φτώχεια και μοναξιά στην επικράτειά του. Μίλησε για αυτό στον Αρχιδιάκονο Ουίλμπερφορς του Αββαείου του Ουέστμινστερ και στον Δρ R. J. Campbell του City Temple και παρείχε ένα χρηματικό ποσό μέσω του Δημάρχου του Λονδίνου, για βοήθεια των φτωχών και εγκαταλελειμμένων που αποτελούσαν τότε ένα τόσο διακριτό στοιχείο του Λονδρέζικου σκηνικού.

Μιλώντας μου, αναφέρθηκε συχνά στην ανάγκη παροχής τροφής και υποστήριξης για όλους έχουν ανάγκη, ως πρωταρχική προϋπόθεση για την παροχή ηθικής και πνευματικής τροφής για την καρδιά και το μυαλό.»

«Τον θυμάμαι πολύ καλά, μεγαλοπρεπή αλλά ευγενικό, να περπατάει πάνω κάτω στον κήπο ενώ μου μιλούσε για αιώνιες πραγματικότητες, σε μια εποχή που όλος ο υλικός κόσμος ταραζόταν συθέμελα. Η δύναμη του πνεύματος που ανεύλιζε από την παρουσία του, δίνοντας σε κάποιον την αίσθηση ότι ένας μεγάλος προφήτης από την Εποχή της Παλαιάς Διαθήκης είχε εγερθεί σε έναν κόσμο που είχε πληγεί από τον πόλεμο, για να καθοδηγήσει και να εμπνεύσει όλους όσους τον άκουγαν.»

Viscount Samuel of Carmel

Βρετανός πολιτικός και διπλωμάτης

«Το 1920 διορίστηκα ως ο πρώτος Ύπατος Αρμοστής για την Παλαιστίνη στο πλαίσιο της Βρετανικής Αποστολής και με την πρώτη ευκαιρία επισκέφτηκα τον Αμπντολ-Μπαχά Εφέντι στο σπίτι του στη Χάιφα. Είχα, εδώ και καιρό, ενδιαφερθεί για το Μπαχάι Κίνημα και ένιωθα προνομιούχος με την ευκαιρία να γνωρίσω τον επικεφαλής του. Είχα έναν επίσημο λόγο καθώς επίσης και έναν προσωπικό. Ο Αμπντολ-Μπαχά είχε διωχθεί από τους Τούρκους. Ένα βρετανικό καθεστώς είχε πλέον αντικαταστήσει το τουρκικό, στην Παλαιστίνη.

Η ανεκτικότητα και ο σεβασμός για όλες τις θρησκείες ήταν από καιρό μια αρχή της βρετανικής κυριαρχίας, όπου και αν επεκτεινόταν. Και η επίσκεψη του Ύπατου Αρμοστή προοριζόταν να αποτελέσει ένδειξη προς τον πληθυσμό ότι οι υποστηρικτές κάθε θρησκευόμενου θα μπορούσαν να αισθάνονται εφεξής ότι απολάμβαναν τον σεβασμό και θα μπορούσαν να υπολογίζουν στην καλή θέληση της νέας Κυβέρνησης της χώρας. Εντυπωσιάστηκα, όπως και κάθε επισκέπτης, από την αξιοπρέπεια, τη χάρη και τη γοητεία του Αμπντολ-Μπαχά. Το μέτριο ανάστημα, τα έντονα χαρακτηριστικά του και η ευγενική έκφρασή του προσέδιδαν στην προσωπικότητά του μια εμφάνιση μεγαλειότητας.

Στη συζήτησή μας, εξήγησε εύκολα και συζήτησε τις κύριες Μπαχάι αρχές, απάντησε στις ερωτήσεις μου και άκουσε τα σχόλιά μου. Θυμάμαι έντονα εκείνη τη φιλική συνέντευξη πριν

από δεκαέξι χρόνια, στο απλό δωμάτιο της βίλας, περιτριγυρισμένης από κήπους, στην ηλιόλουστη πλαγιά του όρους Κάρμηλου. Χάρηκα που είχα πραγματοποιήσει την επίσκεψή μου τόσο σύντομα, γιατί το 1921 ο Αμπντολ-Μπαχά απεβίωσε. Ήμουν απλώς σε θέση να εκφράσω τον σεβασμό μου για το θρήσκευμά του και τον σεβασμό μου για το πρόσωπό του, ερχόμενος από την πρωτεύουσα για να παραστώ στην κηδεία του. Είχε συγκεντρωθεί ένα μεγάλο πλήθος, θλιμμένο για το θάνατό του, αλλά και χαρούμενο για τη ζωή του.»

Sara Louisa, Lady Blomfield

Οικοδέσποινα της κοινωνίας του Λονδίνου, φιλόanthρωπος και συγγραφέας

«Έφτασε, και ποιος θα Τον περιγράψει; Μας κατέβαλε μια σιγή αγάπης και δέους, καθώς Τον κοιτάζαμε· η ευγενική φιγούρα, ντυμένη με ένα απλό λευκό ένδυμα, πάνω από το οποίο ήταν ένα ανοιχτόχρωμο περσικό πανωφόρι· στο κεφάλι Του φορούσε ένα χαμηλό τάι γύρο από το οποίο ήταν διπλωμένο ένα μικρό, λεπτό λινό κατάλευκο τουρμπάνι· τα μαλλιά Του και τα κοντά γένια Του ήταν από εκείνη την κάτασπρη λευκότητα που ήταν κάποτε μαύρα· τα μάτια Του ήταν μεγάλα, γκριζογάλανα με μακριές, μαύρες βλεφαρίδες και αδρά σχηματισμένα φρύδια· το πρόσωπό Του ήταν ένα όμορφο οβάλ με ζεστή υπόλευκη επιδερμίδα, μια ευθεία, καλοσχηματισμένη μύτη και σταθερό, ευγενικό στόμα. Αυτές είναι απλώς οι εξωτερικές λεπτομέρειες με τις οποίες γίνεται μια προσπάθεια να αποδοθεί μια ιδέα της θελκτικής Του προσωπικότητας.

Η σιλουέτα Του είχε τόσο τέλεια συμμετρία, και ήταν τόσο γεμάτη αξιοπρέπεια και χάρη, που η πρώτη εντύπωση ήταν αυτή του αξιοσημείωτου ύψους. Φαινόταν η ενσάρκωση της στοργικής κατανόησης, της συμπόνιας και της ισχύος, της σοφίας και της εξουσίας, της δύναμης και μιας ζωηρής νεανικότητας, η οποία κατά κάποιο τρόπο αψηφούσε το βάρος των χρόνων Του· και τι χρόνων!

Θα μπορούσε κάποιος να δει, σαν σε ένα ξεκάθαρο όραμα, ότι είχε τόσο σφυρηλατήσει όλο το καλό και το έλεος που η εσωτερική Του χάρη είχε αυξηθεί περισσότερο από κάθε εξωτερικό σημάδι, και η ακτινοβολία αυτής της εσωτερικής δόξας έλαμπε σε κάθε ματιά, και λέξη, και κίνηση καθώς ερχόταν με τα χέρια κάτω χαλαρά.»